

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 U 045287 25 Uvp 3
Sarajevo, 15.01.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Džerahović Emire, kao predsjednice vijeća, Krkeljaš Milorada i Vuković Josipa, kao članova vijeća, te Kovač Jasmine, kao zapisničara, u upravnom sporu tužiteljice Dž.M. iz S., Ul. B.Z. br. ..., zastupana po punomoćnicima Adamović Vladi i Kuić Svjetlani, advokatima iz Sarajeva, protiv akta broj: 02/III-03-1-3959-13/19 od 08.10.2024. godine, tuženog Zavoda zdravstvenog osiguranja i reosiguranja Federacije BiH, Trg Heroja br.14 Sarajevo, u upravnoj stvari upućivanja osiguranog lica na liječenje u inostranstvo, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenog protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 045287 24 U 3 od 23.09.2025. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 15.01.2026. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 045287 24 U 3 od 23.09.2025. godine uvažena je tužba, rješenje tuženog broj: 02/III-03-1-3959-13/19 od 08.10.2024. godine i prvostepeno rješenje Direktora zavoda zdravstvenog osiguranja i reosiguranja Federacije Bosne i Hercegovine broj: 02/III-03-1-3959-13/19 od 02.07.2024. godine se poništavaju i upravna stvar rješava, tako što se nalaže tuženom da u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude, omogućiti tužiteljici, M.Dž. iz S., pravo na liječenje u inostranstvu, prema prijedlogu Kliničkog centra univerziteta u Sarajevu broj: 13-33-6-10585 od 18.02.2025. godine, da se liječenje obavi u 1. Univerzitetskoj klinici u Berlinu“ C.“ ili u 2. Švajcarskoj klinici u Cirihu „P.“, kao i da tužiteljici naknadi troškove postupka u iznosu od 3.949,20 KM, dok je odbijen dio iznad dosuđenog iznosa na ime troškova postupka.

Zahtjevom za vanredno preispitivanje pravomoćne sudske odluke, tuženi je osporio zakonitost pobijane presude iz razloga predviđenih članom 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, gdje u zahtjevu izlažući tok postupka, navodi da je stav prvostepenog suda iz pobijane presude pravno neutemeljen jer da je propušteno da se uzme u obzir da je tuženi već preduzimao radnje po presudi od 30.12.2024. godine koju je u cijelosti izvršio donošenjem privremenog rješenja od 02.04.2025. godine, te da je od tužiteljice tražio dostavu medicinske dokumentacije radi upućivanja na liječenje u inostranstvo, ali da je to tužiteljica odbila nakon što je Konzilijum KCU Sarajevo, Mišljenjem broj: 13-33-6-10585 od 18.02.2025. godine, odnosno od 16.04.2025. godine predložio da se tužiteljica uputi u proktološki centar koji je na listi tuženog, odnosno u UniverzitetSKU kliniku u Berlinu „C.“ ili u Kliniku P. u Cirihu, dakle alternativno. Ukazuje na potrebu za strogo namjenskim korištenjem sredstava izvanbudžestkih fondova, a u skladu sa finansijskim planom pa s tim u vezi smatra da je prvostepeni sud pozivajući se na član 41. stav 1. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH zanemario odredbu stava 3. tog člana na osnovu kojeg je donesen Pravilnik o uslovima i

postupku upućivanja osiguranih lica na liječenje u inostranstvo, zatim drugih propisa kao što je Odluka o utvrđivanju prioriternih vertikalnih programa zdravstvene zaštite od interesa za Federaciju BiH. Nadalje, smatra da je pobijanom presudom samo prepisan stav iz odluke Vrhovnog suda FBiH, da tužiteljica ne može snositi pravne posljedice neusklađenosti Zakona o zdravstvenom osiguranju i Pravilnika, u čemu vidi manjkavost odluke, jer je propušteno utvrditi koji osiguranici, od onih koji imaju pravo na finansiranje usluga na teret tuženog, a čija će prava biti umanjena izvršavanjem presude i nenamjenskog trošenja sredstava po nalogu suda, a suprotno svim navedenim, a za tuženog obavezujućim zakonskim i podzakonskim aktima. U tome vidi postupanje prvostepenog suda suprotno članu 34. i 36. Zakona o upravnim sporovima, navodeći da je u postupku pune jurisdikcije sud donoseći pobijanu presudu morao odlučiti i o pravima koji se tiču dužine trajanja liječenja, troškovima putovanja i smještaja za vrijeme putovanja, obavezi osiguranice za podnošenje izvještaja sa liječenja u inostranstvu, te svim drugim pravima i obavezama tuženog i osiguranog lica koje se upućuje na liječenje, a posebno sud je bio dužan riješiti i na teret kojih sredstava će se finansirati liječenje. Spori da je tuženi organ dužan tužiteljici naknaditi troškove postupka, jer da nije pravno utemeljen. Zbog svega navedenog predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači na način da se tužba odbije kao i zahtjev za naknadu troškova postupka.

Tužiteljica je u odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke predložila da ovaj sud isti odbije kao neosnovan, uz naknadu troškova sastava odgovora po punomoćniku na podneseni zahtjev.

Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema stanju spisa predmeta proizilazi da je prvostepeni organ rješavajući u ponovnom postupku, u izvršenju presude Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 09 0 U 045287 25 Uvp od 04.04.2024. godine, svojim rješenjem broj: 02/III-03-1-3959-13/19 od 02.07.2024. godine, odbio prijedlog Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu broj:04-02-58116 od 13.11.2019. godine za upućivanje osiguranog lica Dž.M., rođ. godine iz S., Ul. B.Z. ..., na liječenje u Kliniku „G.“, Ženeva, R. Švicarska, iz razloga što oboljenje Rektovaginalna fistula, od kojeg boluje osiguranica nije predviđeno članom 5. stav 2. Pravilnika o uvjetima i postupku upućivanja osiguranih lica na liječenje u inostranstvo, odnosno da nisu ispunjeni svi kumulativno propisani uslovi iz tog pravilnika, kao „lex specialis“ propisa, koji propisuje uslove i postupak upućivanja osiguranih lica na liječenje u inostranstvo, pri čemu se ne nalazi spornim da je u provedenom postupku utvrđeno da su iscrpljene mogućnosti liječenja tužiteljice kao pacijentice u zdravstvenim ustanovama u Federaciji BiH, odnosno da u istim ne postoje tehnički uslovi za obavljanje navedenog operativnog zahvata. Protiv ovog rješenja tužiteljica je izjavila žalbu, koja je odbijena osporenim rješenjem tuženog od 08.10.2024. godine, uz obrazloženje da je odluka prvostepenog organa zakonita, da se prvostepeni organ pravilno pozvao na član 5. stav 2. Pravilnika o uvjetima i postupku upućivanja osiguranih lica na liječenje u inostranstvo, jer da oboljenje tužiteljice nije obuhvaćeno navedenim pravilnikom donesenim u smislu člana 41. Zakona o zdravstvenom osiguranju, odnosno da je u svemu postupano po uputama suda i da je u provedenom postupku utvrđeno da su iscrpljene sve mogućnosti liječenja pacijentice u zdravstvenim ustanovama Federacije BiH, a kantonalni sud postupajući po tužbi podnesenoj protiv rješenja tuženog od 08.10.2024. godine, presudom broj: 09 0 U 044380 23 U 2 od 30.12.2024. godine, u sporu pune jurisdikcije istu uvažio, poništio osporeno rješenje tuženog Upravnog odbora Zavoda zdravstvenog osiguranja i

reosiguranja Federacije BiH, broj: 02/III-03-1-3959-13/19 od 08.10.2024. godine i prvostepeno rješenje direktora Zavoda zdravstvenog osiguranja i reosiguranja Federacije Bosne i Hercegovine broj: 02/III-03-1-3959-13/19 od 02.07.2024. godine i naložio tuženom da omogući tužiteljici pravo na liječenje u inostranstvu, uz obavezu tuženog da naknadi troškove postupka u iznosu od 3.469,20 KM. (stav I - II. izreke).

Nadalje, iz stanja spisa proizlazi da je ovaj sud u predmetnoj upravnoj stvari presudom broj: 09 0 U 045287 24 Uvp2 od 24.04.2025. godine, postupajući po podnijetom zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje sudske odluke isti uvažio, presudu Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 045287 24 U 2 od 30.12.2024. godine ukinuo i predmet vratio istom sudu na ponovno rješavanje, a iz razloga što pri rješavanju u sporu pune jurisdikcije nije u potpunosti ispoštovao samu svrhu člana 36. Zakona o upravnim sporovima, kada je samo naložio da tuženi omogući pravo na liječenje u inostranstvu, jer je trebao u cijelosti riješiti predmetnu upravnu stvar na način da presuda može zamijeniti poništeni upravni akt.

Rješavajući po tužiteljichinoj tužbi, podnesenoj protiv osporenog rješenja tuženog od 08.10.2024. godine, prvostepeni sud je u ponovnom postupku, a u izvršenju presude ovog suda od 24.04.2024. godine tužbu uvažio, rješenje tuženog broj: 02/III-03-1-3959-13/19 od 08.10.2024. godine i prvostepeno rješenje Direktora zavoda zdravstvenog osiguranja i reosiguranja Federacije Bosne i Hercegovine broj: 02/III-03-1-3959-13/19 od 02.07.2024. godine, poništio i upravnu stvar rješio na način da je naložio tuženom da u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude, omogući tužiteljici, M.Dž. iz S., pravo na liječenje u inostranstvu, prema prijedlogu Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu broj: 13-33-6-10585 od 18.02.2025. godine, da se liječenje obavi u 1. Univerzitetskoj klinici u Berlinu“ C.“ ili u 2. Švajcarskoj klinici u Cirihu „P. i da tužiteljici naknadi troškove postupka u iznosu od 3.949,20 KM, dok je odbijen dio iznad dosuđenog iznosa na ime troškova postupka. Ovo nakon što je tužiteljica dostavila „aktuelnu“ dokumentaciju Kliničkom centru Univerziteta u Sarajevu (u daljem tekstu KCUS), a na njihov zahtev, jer se kod tužiteljice kao osiguranice radi o oboljenju Dg. Rektovaginalna fistula, Upala bartholinijeve žijezde desno, stanja nakon perianalne fistule, Fekalna inkontinenca Mb. Crohn i.o, Hashimotov tiroiditis, Hipotireoza, pri čemu nije sporno da je u provedenom upravnom postupku utvrđeno da su iscrpljene mogućnosti liječenja tužiteljice kao pacijentice u zdravstvenim ustanovama u Federaciji BiH, odnosno da u istim ne postoje tehnički uslovi za obavljanje navedenog operativnog zahvata, na koji način je kod takvog utvrđenja prvostepeni sud izveo zaključak da je tužba osnovana i da treba postupiti po prijedlogu Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu od 18.02.2025. godine, da se tužiteljica uputi na liječenje u inostranstvo u jednu od navedenih klinika. Prilikom donošenja ovakve odluke prvostepeni sud se pozvao na član 41. stav 1. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH, kojim je propisano da osigurano lice ima pravo na liječenje u inostranstvu pod uslovima i na način predviđen posebnim propisima ako je u pitanju oboljenje koje se ne može liječiti u Federaciji BiH, a u zemlji u koju se upućuje osigurano lice postoji mogućnost za uspješno liječenje tog oboljenja, te da tužiteljica ne može snositi pravne posljedice neusklađenosti Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH, sa Pravilnikom o uslovima i postupku upućivanja osiguranih lica na liječenje u inostranstvo, koji umanjuje prava osiguranicima (a time i tužiteljici) koja su data u Zakonu kada je članom 5. st. 2. tog Pravilnika propisao koje su to bolesti, zaključivši da je na ovakav način postupljeno u cijelosti po uputama Vrhovnog suda Federacije BiH od 24.04.2025. godine, zaključivši da je pogrešno u konkretnoj upravnoj stvari pozvati se na član 5. stav 2. Pravilnika o uslovima i postupku upućivanja osiguranih lica na liječenje u inostranstvu (Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine broj: 93/13, 102/15, 16/19 i 22/19), a kako je to tuženi odlučio osporenim rješenjem, te odbio žalbu tužiteljice, odnosno prijedlog Kliničkog centra od 13.11.2019.

godine-obnovljeno Mišljenje s prijedlogom KCU Sarajevo broj: 13-33-6-10585 od 18.02.2025. godine i konzilijarno mišljenje od 16.04.2025. godine za davanje prijedloga za liječenje u inostranstvu, s obzirom da navedeni član navedenog Pravilnika protivno članu 41. stav 1. Zakona o zdravstvenom osiguranju (Sl. Novine FBiH broj: 30/97, 7/02, 70/08, 48/11, 36/18, 35/18 i 61/22), ograničava pravo na liječenje u inostranstvu onim osiguranicima koji ne boluju od oboljenja navedenih u članu 5. stav 2. tog Pravilnika, iako sam član 41. citiranog zakona na osnovu kojeg je donesen ovaj pravilnik ne propisuje bilo kakvo ograničenje u vezi sa vrstom bolesti, nego da osigurano lice ima pravo na liječenje u inostranstvu, ako je u pitanju oboljenje koje se ne može liječiti u Federaciji BiH, a u zemlji u kojoj se osigurano lice upućuje postoji mogućnost za uspješno liječenje tog oboljenja. Prvostepeni sud je stao na stanovište da kako iz stanja spisa predmeta proizlazi da je tužiteljica osigurano lice, gdje se obim prava određuje zakonom (član 5. stav 2. citiranog Zakona o zdravstvenom osiguranju) i da se obavezno osiguranje zasniva na načelima uzajamnosti i solidarnosti osiguranika u okviru kantona i Federacije, u slučajevima i pod uslovima utvrđenim ovim zakonom (član 6. stav 1. istog zakona), a da prema citiranoj odredbi stava 1. navedenog člana 41. istog zakona, proizilazi da osigurano lice ima pravo na liječenje u inostranstvu pod uslovima i na način utvrđen posebnim propisima, ako je u pitanju oboljenje koje se ne može liječiti u Federaciji BiH, a u zemlji u koju se osigurano lice upućuje postoje mogućnosti za uspješno liječenje tog oboljenja, a obzirom da nije sporno da tužiteljica boluje od bolesti koja se ne može liječiti u zdravstvenim ustanovama na teritoriji Federacije BiH (i prema prijedlogu i mišljenju kliničkog centra), to je u sporu pune jurisdikcije donio presudu koja zamjenjuje upravni akt nadležnog organa.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon niti povrijedio pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog suda, zahtjev za vanredno preispitivanje neosnovan.

Neosnovano se zahtjevom za vanredno preispitivanje osporava pobijana presuda kojom je odlučeno o upućivanju tužiteljice jednu od klinika, u konkretnom u Univerzitetsku kliniku u Berlinu“ Ch.“ ili u Kliniku u Cirihu „P.“. Ovo iz razloga jer je odredbom člana 41. stav 1. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH (Sl. novine FBiH broj: 30/97, 07/02, 70/08, 48/11 i 36/18), propisano da osigurano lice ima pravo na liječenje u inostranstvu pod uslovima i na način predviđen posebnim propisima ako je u pitanju oboljenje koje se ne može liječiti u Federaciji BiH, a u zemlji u koju se upućuje osigurano lice postoji mogućnost za uspješno liječenje tog oboljenja. Tužiteljica je tužbom tražila upućivanje na liječenje u inostranstvo obzirom da je iscrpljena mogućnost njenog liječenja u domaćim zdravstvenim ustanovama s obzirom na njenu dijagnozu i operativni zahtjev koji treba preduzeti, što jasno proizlazi iz prijedloga KCU Sarajevo broj: 13-33-6-10585 od 18.02.2025. godine i konzilijarnog mišljenja od 16.04.2025. godine, koja zdravstvena ustanova je ovlaštena da stavlja takav prijedlog saglano članu 11. st.1 Pravilnika o uslovima i postupku upućivanja osiguranih lica na liječenje u inostranstvu (Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine broj: 93/13, 102/15, 16/19 i 22/19 - u daljem tekstu Pravilnik), kao podzakonskog akta donesenog na osnovu stava 3. citiranog člana 41. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH, kojim se bliže uređuju uslovi i postupak upućivanja osiguranih lica na liječenje u inostranstvo (član 1. Pravilnika). Osporeno rješenje tuženog, kao i rješenje prvostepenog organa nisu na zakonu zasnovani, te su kao takvi pravilno pobijanom presudom poništeni. Budući da nije sporno da tužiteljica boluje od bolesti koja se ne može liječiti u zdravstvenim ustanovama na teritoriji Federacije BiH i da prema prijedlogu i mišljenju kliničkog centra postoji mogućnost uspješnog liječenja u inostranstvu u navedenim ustanovama, to je u svemu postupljeno u skladu sa članom 7. stav 1. Pravilnika koji propisuje da se postupak za upućivanje na liječenje

u inostranstvu radi pružanja zdravstvenih usluga, pokreće se na prijedlog kliničke zdravstvene ustanove iz člana 6 stav 1. alineja 1., pa je pravilno u pobijanoj presudi cijenjeno da pravo na liječenje pripada tužiteljici, jer nema mogućnosti da se uspješno liječi u domaćim zdravstvenim ustanovama, te naloženo tuženom da takvo liječenje i omogući.

Pri tome se podnositelj zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke bez osnova poziva na član 5. Pravilnika, kojim su propisana oboljenja koja se mogu liječiti u zdravstvenim ustanovama na teritoriji Federacije BiH, jer tim članom, kako pravilno zaključuje prvostepeni sud, se umanjuju prava osiguranicima zdravstvenog osiguranja koja im daje zakon. Član 41. Zakona o zdravstvenom osiguranju, ne ograničava koja su to oboljenja koja se mogu liječiti u inostranstvu, nego jasno propisuje da ako je u pitanju oboljenje koje se ne može liječiti u Federaciji BiH, a u zemlji u koju se upućuje osigurano lice postoji mogućnost za uspješno liječenje tog oboljenja, to tužiteljica sa utvrđenom dijagnozom ne može snositi pravne posljedice neusklađenosti Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH, sa Pravilnikom o uslovima i postupku upućivanja osiguranih lica na liječenje u inostranstvo. Naime, pogrešno i neosnovano se u zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke navodi da bi odobravanje prijedloga Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu za upućivanje tužiteljice kao osiguranog lica na liječenje u inostranstvo značilo povredu materijalnog prava i diskriminaciju svih drugih osiguranika oboljelih od oboljenja koja nisu predviđena Pravilnikom (iz člana 41. zakona), a za koja su također iscrpljene mogućnosti liječenja u domaćim zdravstvenim ustanovama, obzirom da tim Pravilnikom kao podzakonskim pravnim aktom, se nije mogao mijenjati (umanjivati obim prava kroz propisivanje koje se to bolesti mogu liječiti u inostranstvu) obim prava od onoga što propisuje sam zakon, a kako je to učinjeno članom 5. Pravilnika. Pravilnim tumačenjem odredbe člana 41. stav 1. Zakona o zdravstvenom osiguranju u dijelu gdje je propisano da osigurano lice ima pravo na liječenje u inostranstvu pod uslovima i na način propisan posebnim propisima, može se jedino izvesti zaključak da se ti uslovi i način ne odnose na samo pravo (bolest koja se može liječiti u inostranstvu) nego na propisivanje procedura i tehničkih pitanja tuženog organa za realizaciju tog prava, a da je tako proizlazi i iz sljedećeg stava (stav 2.) istog člana zakona kojim se daje osiguranim licima i pravo da koriste zdravstvenu zaštitu i u inostranstvu za vrijeme rada, odnosno boravka u inostranstvu, opet u skladu sa posebnim propisima (čitaj pravilnikom), a te propise prema stavu 3. člana 41. Zakona o zdravstvenom osiguranju donosi ministar zdravstva.

Ovaj sud cijeni da je neosnovan i prigovor o postupanju suprotno članu 36. Zakona o upravnim sporovima od strane prvostepenog suda, kada se tvrdi da je u sporu pune jurisdikcije taj sud donoseći pobijanu presudu morao odlučiti i okolnostima koji se tiču dužine trajanja liječenja, troškovima putovanja i smještaja za vrijeme putovanja, te obavezi osiguranice za podnošenje izvještaja sa liječenja u inostranstvu i svim drugim pitanjima vezanim za upućivanje osiguranog lica na liječenje u inostranstvo. Tu se radi, dakle o tehničkim pitanjima i tzv. administrativnim poslovima i radnjama koje je potrebno prethodno preduzeti sve u cilju upućivanja na liječenje u inostranstvu, a to su aktivnosti ili radnje koje jedino može i treba preduzeti tuženi što nedvosmisleno proizlazi iz odredbi člana 11.-15. Pravilnika, kao i drugih podzakonskih akata na koje se poziva u zahtjevu, a koje regulišu uopšte radnje i aktivnosti Zavoda zdravstvenog osiguranja, kao zdravstvene ustanove Federacije BiH koja je od posebnog značaja za Federaciju. Naime, u konkretnom pobijana presuda zamjenjuje upravni akt tako što rješava konkretnu upravnu stvar i po prijedlogu Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu upućuje tužiteljicu kao osigurano lice na liječenje u inostranstvo, u konkretnom u Univerzitetsku kliniku u Berlinu "C." ili u Kliniku „P.“ u Cirihu, što znači da je prvostepeni sud pravilno odlučio kada je izveo zaključak da su podaci postupka pružali pouzdan osnov za donošenje odluke u sporu pune jurisdikcije (utvrđeno

činjenično stanje), odnosno usvajanjem prijedloga kliničkog centra u potpunosti je ispoštovao samu svrhu citiranog člana Zakona o upravnim sporovima, jer je u cijelosti odlučio po tužbi kojom je tužiteljica tražila usvajanje prijedloga Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu za upućivanje na liječenje u inostranstvo, kao osiguranog lica, koja boluje od Dg. Rektovaginalna fistula, upala bartholinijeve žijezde desno, stanja nakon perianalne fistule, Fekalna inkontinenca Mb. Crohn i.o, Hashimotov tiroiditis, Hipotireoza, na liječenje u Kliniku „G.“, Ženeva, R. Švicarska. Naime, pravilno je prvostepeni sud poništio osporeno rješenje kao i prvostepeno rješenje, te usvojo tužbu i naložio da tuženi u roku od 30 dana omogući tužiteljici pravo na liječenje u inostranstvu, a prema prijedlogu nadležne zdravstvene ustanove u navedenim klinikama i to alternativno bilo u Berlinu ili Cirihu, jer su to zdravstvene ustanove koje mogu uspješno liječiti tužiteljicu kod koje je dijagnosticirana bolest koja se ne može uspješno liječiti na teritoriji Federacije BiH, tako da donijeta presuda u cijelosti zamjenjuje poništeni upravni akt nadležnog organa, a to i jeste smisao člana 36. stav 3. Zakona o upravnim sporovima, pa se suprotne tvrdnje iz zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke ukazuju neosnovanim.

Neosnovan je i prigovor koji se odnosi na dosuđenje troškova postupka imajući u vidu odredbu člana 112. stav 2. Zakona o upravnom postupku („Službene novine F BiH“, broj: 2/98, 48/99 i 61/22), te odredbu člana 55. Zakona o upravnim sporovima, u vezi sa članom 386. stav 1. i 387. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), koje zakonske odredbe ne isključuju dosuđenje troškova upravnog postupka i upravnog spora iz razloga koje tuženi u zahtjevu navodi, pri čemu se odluka o visini troškova u zahtjevu ne osporava i ne dovodi se u pitanje visina dosuđenog iznosa na ima troškova upravnog postupka i upravnog spora u vezi sa odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije BiH“, broj: 22/04 i 24/04), nego bez osnova smatra da upravni postupak nije okončan. Međutim, kada se, uz sve navedeno, ima u vidu da je prvostepeni sud sam riješio predmetnu upravnu stvar umjesto nadležnog organa i sa svim ovlaštenjima koja on ima u ovoj upravnoj stvari, što podrazumijeva i odluku o troškovima upravnog postupka i upravnog spora, jer presuda donesena na osnovu člana 36. stav 3. Zakona o upravnim sporovima u svemu zamjenjuje poništeni upravni akt i neposredno se izvršava, to je pravilna odluka prvostepenog suda da tužiteljici dosudi troškove upravnog postupka i upravnog spora, a ovo posebno jer je tužiteljica neuka stranka, pa joj je kao takvoj, bilo opravdano zastupanje od strane stručnog punomoćnika advokata, jer u suprotnom ne bi bila u mogućnosti da sama preduzima procesno-pravne radnje u provedenom upravno-sudskom postupku i sa uspjehom štiti svoja prava i pravne interese.

Imajući u vidu naprijed izneseno, ovaj Sud je i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim, pa je primjenom odredbe člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Jasmina Kovač, s.r.

Predsjednica vijeća
Emira Džerahović, s.r.